

Крумъ трети пжтъ му изпроводи.
Отъ свои вѣрни скороходи,
Дано Никифоръ се склони
Да пощади деца, жени.

Но всичко пусто и напраздно !
Никифоръ казва гръмогласно,
Че нищо той не ще да чуй
И Круму вѣвъ лицето плюй.

Сърдце се Круму наранява,
Душата му се разярява,
И като нѣкой гладенъ левъ
Провиква се съсъ страшенъ ревъ :

О, Вишнй Боже безпредѣлнй
И ти Перуне огнестрелнй,
Кой отъ горния Ефиръ
Боравите надъ долнй миръ ;

Кои съсъ правдата въ ржката
Въртите по свѣта дѣлата,
По нея всички да вървятъ,
Кои живѣятъ по свѣтътъ !

Насамъ, насамъ се обърнете,
Насамъ си погледа втренчете,
Та вижте съ ваший вѣренъ гледъ
Врага, Никифора проклетъ !

За милость той не ще да знае,
Да тъпче правдата дерзае ;
Като разбойникъ нападна
На бащината ни страна !

Ако да имамъ азъ погрѣшка
И тъпча правдата човѣшка,
На всички богове гнѣвътъ
Да ми увисне на вратътъ !